

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kędzierska

Protokolant: p.o. staż. Malwina Tomkowiak

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. w Poznaniu Bogusława Tupaja

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r. sprawy o wydanie wyroku łącznego w stosunku do:

W. S. (1) (...)

urodz. (...) w P.

syna J. i R. zd. K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 marca 2002r., sygn. akt IV. K. 78/02, za:

a) ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnionych w dniach 16 października 2000r. i 21 listopada 2000r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 30 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł,

b) przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 12 grudnia 2000r., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 10 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł,

przy czym orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączono i orzeczono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 4 lata próby oraz łączną grzywnę 30 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł;

postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 listopada 2004r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt IV. Ko. 2333/04);

postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 24 października 2006r., wydanym przez na podstawie art. 152 kkw zawieszono wykonanie kary na okres 5 lat próby;

postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 12 marca 2012r., zarządzono wykonanie wyżej opisanej kary łącznej;

II. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 2 grudnia 2003r., sygn. akt IV. K. 1901/03, za przestępstwo z art. 284 § 2 kk, popełnione w okresie między grudniem 1999r. a styczniem 2000r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat próby oraz grzywnę 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 zł;

III. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 25 maja 2010r., sygn. akt III. K. 125/08, za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione 26 września 2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat próby,

postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 2013r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary pozbawienia wolności (sygn. akt III. Ko. 658/13);

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010r. w sprawie XVI. K. 293/10, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, popełnione w dniu 7 maja 2010r., na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat próby oraz grzywnę 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 30 złotych,

postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lipca 2013r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary pozbawienia wolności (sygn. akt XVI. Ko. 385/13);

przy czym, na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania W. S. od 8 maja 2010r. do 31 sierpnia 2010r., zaś karę tę skazany obecnie odbywa od 18 października 2013r., a jej koniec przypada na 13 sierpnia 2015r.;

V. Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 29 grudnia 2010r. w sprawie II. K. 721/10, za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk, popełnione w czasie i miejscu bliżej nieokreślonym, na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 zł każda stawka;

VI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 stycznia 2011r., sygn. akt III. K. 50/09, za ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, popełnionych w okresie pomiędzy 28 stycznia a 1 lutego 2007r. oraz w okresie pomiędzy 12, a 15 października 2007r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 30 zł, przy czym na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania W. S. od dnia 19 listopada 2007r. do dnia 4 kwietnia 2008r.;

VII. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z dnia 29 listopada 2013r., sygn. akt III. K. 548/13, za przestępstwo z art. 242 § 1 kk popełnione w dniu 25 września 2012r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 marca 2014r. w sprawie XVI .K. 237/13, za przestępstwa:

a) z art. 258 § 1 kk popełnione w okresie od co najmniej czerwca 2011r. do 2 marca 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

b) dwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 2 do 4 czerwca 2011r. na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

c) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 1 do 4 czerwca 2011r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z 65 § 1 kk w okresie od 3 do 6 czerwca 2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

e) dwóch z art. 286 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w okresie od 13 stycznia 2012r. oraz w dniu 16 stycznia 2012r. na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

f) pięciu z art. 286 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w dniu 16 stycznia 2012r., w dniu 2 lutego 2012r., 6 lutego 2012r., 3 lutego 2012r., na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

g) z art. 286 § 1 kk w zw. z 294 § 1 kk i 270 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 1 do 2 marca 2012r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

h) z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w dniu 2 marca 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym wymierzone kary pozbawienia wolności połączono i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

1. rozwiązuje węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 marca 2002r., sygn. akt IV. K. 78/02,

2. na podstawie art. 85 kk, art. 86 §1 kk i art.91 § 2 kk łączy kary grzywny wymierzone skazanemu w wymienionych wyżej sprawach, opisane w punktach I a – I b i II i wymierza mu karę łączną grzywny w ilości 30 (trzydziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

3. na podstawie art. 85 kk, art. 86 §1 kk i art.91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone skazanemu w wymienionych wyżej sprawach, opisane w punktach III, IV i VI i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w ilości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

4. na podstawie art.577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III.K.50/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu od 19 listopada 2007r. do 4 kwietnia 2008r., w sprawie XVI.K.293/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu od dnia 8 maja 2010r. do 31 sierpnia 2010r. oraz okres odbywania kary od 18 października 2013r. i nadal;

5. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 marca 2014r. w sprawie XVI. K. 237/13,

6. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu w wymienionych wyżej sprawach, opisane w punktach VII i VIII a – VIII h i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 576 § 1 kpk wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia odrębnemu wykonaniu,

8. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie wyroku opisanego wyżej w punkcie V oraz kar pozbawienia wolności orzeczonych w opisanych wyżej w wyrokach I i II,

9. na podstawie § 14 ust. 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. W. kwotę 147,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

10. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego w całości od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym - na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) – nie wymierza mu opłaty, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części postępowania umorzonego obciąża Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2014 roku, do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął wniosek skazanego W. S. (1) o wydanie w stosunku do niego wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone w sprawach: Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 marca 2002 roku w sprawie IV. K. 78/02, Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 25 maja 2010 roku w sprawie III. K. 125/08, Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 roku w sprawie XVI. K. 293/10, Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 stycznia 2011 roku w sprawie III. K. 50/09, Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce z dnia 29 listopada 2013 roku w sprawie III. K. 548/13, Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 marca 2014 roku w sprawie XVI. K. 237/13.

W uzasadnieniu wniosku, skazany stwierdził, że obecnie przebywa w Zakładzie Karnym, a po popełnieniu przestępstw za które był skazywany, nie naruszył porządku prawnego. Skazany podkreślił, że jego resocjalizacja przebiega prawidłowo, w warunkach izolacji nie był karany dyscyplinarnie i wniósł o orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W. S. był karany następującymi, prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 marca 2002r., sygn. akt IV. K. 78/02, za: a) ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 297 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnionych w dniach 16 października 2000r. i 21 listopada 2000r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 30 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł,

b) przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 12 grudnia 2000r., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 10 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł,

przy czym orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączono i orzeczono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 4 lata próby oraz łączną grzywnę 30 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł;

postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 listopada 2004r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt IV. Ko. 2333/04);

postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 24 października 2006r., wydanym przez na podstawie art. 152 kkw zawieszono wykonanie kary na okres 5 lat próby;

postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 12 marca 2012r., zarządzono wykonanie wyżej opisanej kary łącznej;

II. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 2 grudnia 2003r., sygn. akt IV. K. 1901/03, za przestępstwo z art. 284 § 2 kk, popełnione w okresie między grudniem 1999r. a styczniem 2000r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat próby oraz grzywnę 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 zł;

III. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 25 maja 2010r., sygn. akt III. K. 125/08, za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione 26 września 2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 5 lat próby,

postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 2013r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary pozbawienia wolności (sygn. akt III. Ko. 658/13);

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010r. w sprawie XVI. K. 293/10, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, popełnione w dniu 7 maja 2010r., na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie

warunkowo zawieszono na 5 lat próby oraz grzywnę 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 30 złotych,

postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lipca 2013r., zarządzono wykonanie opisanej wyżej kary pozbawienia wolności (sygn. akt XVI. Ko. 385/13);

przy czym, na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania W. S. od 8 maja 2010r. do 31 sierpnia 2010r., zaś karę tę skazany obecnie odbywa od 18 października 2013r., a jej koniec przypada na 13 sierpnia 2015r.;

V. Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 29 grudnia 2010r. w sprawie II. K. 721/10, za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 §1 kk, popełnione w czasie i miejscu bliżej nieokreślonym, na karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 zł każda stawka;

VI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 stycznia 2011r., sygn. akt III. K. 50/09, za ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, popełnionych w okresie pomiędzy 28 stycznia a 1 lutego 2007r. oraz w okresie pomiędzy 12, a 15 października 2007r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 30 zł, przy czym na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania W. S. od dnia 19 listopada 2007r. do dnia 4 kwietnia 2008r.;

VII. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 29 listopada 2013r., sygn. akt III. K. 548/13, za przestępstwo z art. 242 § 1 kk popełnione w dniu 25 września 2012r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 marca 2014r. w sprawie XVI .K. 237/13, za przestępstwa:

a) z art. 258 § 1 kk popełnione w okresie od co najmniej czerwca 2011r. do 2 marca 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

b) dwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 2 do 4 czerwca 2011r. na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

c) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 1 do 4 czerwca 2011r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z 65 § 1 kk w okresie od 3 do 6 czerwca 2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

e) dwóch z art. 286 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w okresie od 13 stycznia 2012r. oraz w dniu 16 stycznia 2012r. na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

f) pięciu z art. 286 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnionych w dniu 16 stycznia 2012r., w dniu 2 lutego 2012r., 6 lutego 2012r., 3 lutego 2012r., na kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

g) z art. 286 § 1 kk w zw. z 294 § 1 kk i 270 § 1 kk , art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w okresie od 1 do 2 marca 2012r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

h) z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełnione w dniu 2 marca 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym wymierzone kary pozbawienia wolności połączone i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

Skazany W. S. (1) ma 47 lat, w chwili obecnej przebywa w Zakładzie Karnym w G., a karę pozbawienia wolności odbywa od dnia 18 października 2013 roku. Od dnia 1 sierpnia 2014 roku, skazany jest zatrudniony odpłatnie na stanowisku spawacza w wymiarze 6/8 etatu i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1.260 zł brutto miesięcznie. Do dyspozycji skazanego, na jego koncie depozytowym pozostawało 0,22 zł. Od dnia 19 marca 2014 roku, W. S. nie korzystał z wypiski. Koniec kary W. S. przypada na dzień 11 lutego 2023 roku.

Przed osadzeniem, oskarżony pracował jako kierowca, uzyskiwał dochód w wysokości ok. 2.500 zł netto. W. S. mieszkał w K., wraz z żoną, trójką dzieci i teściową, w domu jednorodzinnym należącym do teściowej skazanego. Skazany choruje na cukrzycę insulinową i przewlekłe zapalenie trzustki, nie pije alkoholu i nie zażywa środków odurzających.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów ujawnionych na k. 66: wniosku o wydanie wyroku łącznego (k. 1 - 2), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. W. S.(k. 11 – 14), informacji o skazanym (k. 16), pisma z ZK w G., „opinia o skazanym” (k. 39, 58), postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie XVI. Ko. 397/14 z dnia 4.08.2014 r. (k. 49 – 50), zażalenia na postanowienie z dnia 4.08.2014 r. (k. 51), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5.11.2010 r. w sprawie XVI. K. 293/10 (k. 53 – 54), odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8.07.2013 r. w sprawie XVI. Ko. 385/13 (k. 55), dokumentacji lekarskiej skazanego (k. 56), odpisu wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 29.11.2013 r. w sprawie III. K. 548/13 (k. 57), akt Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawach: III. K. 50/09, III. Wp. 68/11, III. Kd. 67/11, III. Ko. 728/12, III. Ko. 105/12, III. Ko. 452/11, XVI. K. 293/10, XVI. Wp. 39/14, XVI. Wp. 88/13, akt Sądu Rejonowego w Poznaniu XXIV. Wp. 535/05, IV. Ko. 1376/04, IV. Ko. 2333/04, IV. Kd. 1110/02, IV. Du. 676/02, IV. Ko. 169/04, IV. K. 1901/03, IV. K. 78/02, Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu II. K. 721/10, sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III. Wp. 280/13, III. K. 125/08, Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu III. K. 548/13.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z normą zawartą w art. 85 kk wyrok łączny może zostać wydany wobec osoby, która popełniła dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu.

Nadto, stosownie do treści art. 91 § 2 kk, jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

Nie budzi przy tym wątpliwości, iż wobec jednej osoby skazanej może zaistnieć potrzeba wydania kilku kar łącznych. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 28 stycznia 2009 roku, wydanym w sprawie II K 215/08, zgodnie z którym „zakładana w art. 569 § 1 k.p.k. dopuszczalność wydania wyroku łącznego jedynie wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej wobec osoby skazanej prawomocnymi wyrokami, a więc nakaz stosowania przy wydawaniu takiego wyroku art. 85 k.k., który dopuszcza łączenie kar jedynie za przestępstwa popełnione "zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok do któregośkolwiek z nich", nie oznacza zatem, że punktem odniesienia ma tu być jedynie pierwszy wyrok skazujący, jaki kiedykolwiek wydano wobec oskarżonego, będącego następnie skazywanym jeszcze innymi wyrokami za popełnione przezeń przestępstwa, lecz że chodzi każdorazowo o ten wyrok, który jest chronologicznie pierwszy w odniesieniu do kolejnych przestępstw, za które został on prawomocnie skazany, a które tworzą grupę czynów zabronionych pozostających w zbiegu, w tym i w kolejnym zbiegu”.

W konsekwencji, zadaniem Sądu w sprawach o wydanie wyroku łącznego jest zawsze zbadanie tego, czy istnieje realny zbieg przestępstw – to znaczy, czy istnieje dwa lub więcej przestępstw, które zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok za któreśkolwiek z nich. W przypadku ustalenia istnienia realnego zbiegu przestępstw, którego granicę zawsze wyznacza konkretna data – data wydania pierwszego wyroku za przestępstwo wchodzące w skład zbiegu, obowiązkiem Sądu jest zbadanie, czy w realiach konkretnej sprawy nie istnieją dalsze realne zbiegi przestępstw, obejmujące inne przestępstwa, niż te, które wchodzą w skład ustalonego już zbiegu.

Odnosząc się z kolei do zasad orzekania kary łącznej, na wypadek stwierdzenia realnego zbiegu przestępstw Sąd podkreśla, że przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrenia), wreszcie - asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostreniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób.

Oczywistym jest, iż przy orzekaniu kary łącznej, obowiązujące przepisy dopuszczają zastosowanie zasad pełnej absorpcji jak i pełnej kumulacji, jednakże Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. w sprawie Rw 628/75 (opubl. OSNKW 1976, nr 2, poz. 33), iż zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku. Sąd powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami, co w poważnej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar (wymierzenia kary w wysokości równej karze najwyższej spośród wcześniej orzeczonych, która „pochłania” pozostałe kary). W przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji (sumowania poszczególnych kar). Jak podkreśla się w orzecznictwie priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (polegająca na obostrzeniu najsurowszej z kar poprzednio wymierzonych), zaś kara łączna orzeczona na podstawie absorpcji lub kumulacji – jedynie wyjątkiem. Zasada kumulacji może być bowiem uznana za niesprawiedliwą formę odpłaty, zaś zasada absorpcji za nieuzasadnioną postać nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 106/2005). Zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw (do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu) z drugiej zaś umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych.

Obowiązkiem sądu orzekającego w sprawie jest ponadto rozważenie tych okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 lutego 1976 r., I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11, poz. 128 oraz z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6, poz. 39).

Powyższe rozważania teoretyczne odnoszą się w równym stopniu do wszystkich kar łącznych orzeczonych w wyroku łącznym wydanym w tej sprawie.

Przed omówieniem poszczególnych rozstrzygnięć zapadłych w wyroku, Sąd wskaże na okoliczności dotyczące osoby W. S. (1), a które odnosić się będą w takim samym stopniu do wszystkich kar łącznych orzeczonych w niniejszym postępowaniu.

Okolicznością, która będzie mieć wpływ na wszystkie kary łączne orzeczone w stosunku do skazanego jest jego zachowanie po pozbawieniu wolności. Jak bowiem wynika z opinii nadesłanej z Zakładu Karnego, W. S. w warunkach izolacji penitencjarnej od dnia 1 sierpnia 2014 roku jest odpłatnie zatrudniony, co świadczy o pożytecznym wykorzystaniu czasu osadzenia i pozytywnym przebiegu resocjalizacji (jeśli nie liczyć dokonanego przez skazanego w dniu 25 września 2012r. samouwolnienia, z które został osądzony w sprawie III.K.548/13). Sąd kierował się także pozytywną opinią z miejsca zamieszkania skazanego, sprzed jego osadzenia.

Skazany W. S. (1), począwszy od 2002 roku, był skazywany ośmioma wyrokami różnych sądów, przy czym chronologicznie „pierwszym” wydanym wobec niego wyrokiem był wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11

marca 2002 roku w sprawie IV. K. 78/02. Należy zatem ustalić, które spośród innych przestępstw popełnionych przez W. S. (1), za które został on skazany, zostały popełnione przed dniem 11 marca 2002 roku.

Analiza orzeczeń wydawanych przeciwko W. S. prowadzi do wniosku, iż przed dniem 11 marca 2002 roku, w okresie między grudniem 1999 roku a styczniem 2000 roku, skazany popełnił jedynie przestępstwo, za które został skazany wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 2 grudnia 2003r., sygn. akt IV. K. 1901/03.

Odnosząc się do orzeczonych w sprawach IV. K. 78/02 oraz IV. K. 1901/03 kar pozbawienia wolności, Sąd wskazuje, iż w sprawie IV. K. 78/02 orzeczona została kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy czym aktualnie zarządzone jej wykonanie, natomiast wykonanie orzeczonej w sprawie IV. K. 1901/03 kary pozbawienia wolności przez cały czas jest warunkowo zawieszona.

W takiej sytuacji, obowiązkiem Sądu było rozważenie, czy możliwe jest połączenie kar, z których wykonanie jednej zostało warunkowo zawieszona,

a w przypadku drugiej zarządzone jej wykonanie. Zgodnie z brzmieniem art. 89 § 1 kpk sprzed 8 czerwca 2010 roku, obowiązującym w chwili popełniania przez skazanego przestępstw, z które wymierzono kary opisane wyżej w punktach I i II, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69. Po dniu 8 czerwca 2010 roku, do art. 89 kpk dodano § 1a, zgodnie z którym, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 28 listopada 2013 roku, wydanej w sprawie I KZP 13/13, a odnoszącej się do wskazanej wyżej sytuacji, zgodnie z którą „jeżeli sąd właściwy do wydania wyroku łącznego stał przed problemem połączenia kar wymierzonych z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz kar wymierzonych bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, powinien być w pierwszej kolejności rozważyć, czy zachodzą przesłanki warunkowego zawieszenia ewentualnej kary łącznej przewidziane art. 69 k.k. Pozytywna odpowiedź na to pytanie otwierała możliwość zastosowania art. 89 § 1 k.k. Odpowiedź negatywna prowadzić zaś musiała do odstąpienia od połączenia orzeczonych kar i umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego”.

W przypadku kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach IV. K. 78/02 oraz IV. K. 1901/03, Sąd uznał, iż nie zachodzą przesłanki dla zawieszenia wykonania ewentualnej kary łącznej. Brak pozytywnej przesłanki kryminologicznej wynika wprost z faktu, iż po popełnieniu drugiego z czynów tworzących realny zbieg przestępstw, skazany był skazywany kolejnymi sześcioma wyrokami za przestępstwa i ciągi przestępstw. Natomiast najsurowsza kara jednostkowa orzeczona wobec skazanego to 3 lata pozbawienia wolności. Z powyższego wynika, iż skazany, któremu łącznie trzykrotnie zarządzano wykonanie warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności, nie wykorzystywał szans, jakie dawano mu w poszczególnych orzeczeniach, nie zmieniał swojego postępowania i w dalszym ciągu popełniał przestępstwa.

W konsekwencji, ponieważ za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie były spełnione przesłanki określone w art. 69 k.k., brak było podstawy do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności.

Możliwe było natomiast połączenie grzywien orzeczonych w sprawach IV. K. 78/02 i IV. K. 1901/03, albowiem były to kary tego samego rodzaju.

W tym miejscu należy przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 3 listopada 2009 roku (VKK 148/09), zgodnie z którym „Pogląd, że granice kary łącznej, wyznaczone treścią wyroku łącznego, są trwałe i przysługuje im przymiot powagi rzeczy osądzonej w każdych warunkach, nie znajduje wsparcia normatywnego, a zwłaszcza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. Przepis ten wyraża w pewnym sensie przeciwstawną temu poglądowi

normę. Wynika z niej, że wyrok łączny traci moc z chwilą wydania nowego wyroku łącznego, obejmującego skazania dotychczas łączone oraz kolejne, wcześniej nieuwzględnione, jeśli tylko dotyczą przestępstw pozostających w zbiegu realnym (art. 85 k.k.). Utrata mocy wyroku łącznego z chwilą wydania nowego wyroku łącznego oznacza, że poprzednie połączenie kar tego samego rodzaju ulega rozwiązaniu, a podstawą nowego łączenia stają się kary wymierzone za poszczególne przestępstwa. Węzeł kary łącznej (kar łącznych) orzeczonej w poprzednim wyroku traci moc, a granice nowej kary łącznej, która ma zostać orzeczona określa przepis art. 86 § 1 k.k.". Tym samym, górna granica możliwej do orzeczenia kary łącznej będzie zawsze stanowić sumę kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa bądź ciągi przestępstw tworzące konkretny realny zbieg przestępstw. Na wysokość potencjalnej górnej granicy kary łącznej nie będzie mieć natomiast wpływu wysokość orzeczonej uprzednio kary łącznej za część przestępstw lub ciągów przestępstw wchodzących w skład konkretnego zbiegu. Dlatego też, wymierzając kary łączne w niniejszym postępowaniu, Sąd każdorazowo kierował się orzekanymi wobec W. S. karami jednostkowymi i rozwiązywał węzły kar łącznych orzekanych uprzednio w stosunku do skazanego (punkty 1 i 5 wyroku).

Granice, w jakich może być orzeczona kara łączna pozbawienia wolności oraz grzywny w wyroku łącznym, określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie dostrzegł jednak, iż art. 86 § 1 kk, w brzmieniu przytoczonym wyżej obowiązuje od dnia 8 czerwca 2010 roku. Tym samym, dla przestępstw popełnionych przed tym dniem, zgodnie z normą wynikającą z art. 4 § 1 kk, należy stosować art. 86 § 1 kk sprzed nowelizacji, albowiem ustawa sprzed nowelizacji jest dla skazanego względniejsza. Art. 86 § 1 kk sprzed dnia 8 czerwca 2010 roku stanowił bowiem, że „sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 15 lat pozbawienia wolności oraz 540 stawek dziennych grzywny. Jednocześnie, w art. 86 § 2 kk wskazano zasady określania kary łącznej grzywny, zgodnie z którymi, Sąd winien na nowo określić wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 kk, jednakże wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio”.

W realiach niniejszej sprawy, ustawę obowiązującą uprzednio należy zatem stosować do kar łącznych orzeczonych w punktach 2 i 3 wyroku, albowiem przestępstwa objęte we wskazanych wyżej punktach, skazany popełnił przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 roku.

Ponieważ w sprawie IV. K. 78/02 orzeczona została kara łączna grzywny za ciąg przestępstw i przestępstwo, zasadnym stało się rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej w tejże sprawie. Podstawą orzeczenia kary łącznej grzywny stały się zatem kary jednostkowe grzywny orzeczone w sprawie IV. K. 78/02 – w wymiarze 30 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł, w wymiarze 10 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 20 zł oraz kara w wymiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 zł – orzeczona w sprawie IV. K. 1901/03.

Wymierzając karę łączną grzywny, Sąd kierował się zarówno zawartością czasową jak i przedmiotową czynów składających się na realny zbieg przestępstw. Intencją Sądu było wymierzenie kary łącznej grzywny na zasadach pełnej absorpcji (50 stawek dziennych). Omyłkowo w redakcji wyroku zamieszczono orzeczenie o karze łącznej grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, podczas gdy minimalna, możliwa do orzeczenia wysokość kary łącznej grzywny za zbiegające się przestępstwa, wymienione w punktach I i II części wstępnej wyroku, to 50 stawek dziennych.

Określając wysokość jednej stawki dziennej kary łącznej grzywny na kwotę 20 zł, Sąd kierował się z jednej strony zasadą, iż wysokość stawki dziennej w wyroku łącznym nie może przekraczać najwyższej z dotychczasowych, a z drugiej – aktualnymi możliwościami zarobkowymi skazanego. W. S., mimo tego, iż odbywa karę pozbawienia wolności, jest bowiem odpłatnie zatrudniony i uzyskuje dochód miesięczny w kwocie 1.260 zł brutto. Sytuacja finansowa W. S. nie

jest zatem wyjątkowo zła. Możliwe jest zatem takie gospodarowanie przez skazanego uzyskiwanym dochodem, aby uiścić karę łączną grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na poziomie 20 zł (punkt 2 wyroku).

Sąd dostrzega także istnienie kolejnego realnego zbiegu przestępstw, który winien zostać objęty karą łączną. Granicę tego zbiegu wyznacza data wydania wyroku w sprawie III. K. 125/08 – tj. dzień 25 maja 2010 roku. Przed tą datą, skazany popełnił przestępstwa wskazane w wyroku oznaczonym w sentencji numerem IV – w dniu 7 maja 2010 roku – za które W. S. skazany został wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie XVI. K. 293/10, ale także przestępstwo, za które W. S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, w sprawie III. K. 50/09 – popełnione w okresie pomiędzy 28 stycznia a 1 lutego 2007 roku oraz w okresie pomiędzy 12 a 15 października 2007 roku.

O możliwości orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności za drugi realny zbieg przestępstw, przesądza rodzaj kar wymierzonych za przestępstwa opisane w wyroku w punktach III, IV i VI. Wszystkie kary jednostkowe orzeczone w tychże sprawach, są obecnie karami pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym.

W sprawach opisanych w punktach III i IV, odnośnie kar, które pierwotnie były orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, doszło do zarządzenia ich wykonania.

Granice w jakich możliwe jest orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności, za czyny określone w punktach III, IV i VI kształtują się od najsurowszej orzeczonej kary jednostkowej – 2 lat pozbawienia wolności – do sumy kar jednostkowych orzeczonych w wymienionych sprawach – 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Analizując poszczególne czyny, składające się na omawiany zbieg przestępstw, Sąd dostrzega, że istnieją pomiędzy nimi znaczące odstępstwa czasu. Pierwszy czyn W. S. popełnił bowiem w dniu 26 września 2005 roku, drugi – pomiędzy 28 stycznia, a 1 lutego 2007 roku, natomiast trzeci – w dniu 7 maja 2010 roku. Ponadto, pomiędzy czynami zachodzą pewne różnice o charakterze przedmiotowym. O ile bowiem w sprawach oznaczonych cyframi IV i VI, skazany popełniał przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, o tyle, w sprawie oznaczonej cyfrą III, W. S. dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Tym samym, ze względu na sposób działania – wprowadzenie w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy wykorzystaniu dokumentu poświadczającego nieprawdę – czyn osądzony w sprawie III. K. 125/08 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu – różni się od czynów, za które W. S. został ukarany w dwóch kolejnych sprawach tworzących omawiany zbieg przestępstw.

W konsekwencji, Sąd uznał, że ze względu na odległy związek czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, które godziły jednak w to samo dobro chronione prawem, jakim jest mienie, natomiast różniły się sposobem działania sprawcy, kara łączna za przestępstwa opisane w wyroku w punktach III, IV i VI winna zostać wymierzona z uwzględnieniem zasady asperacji a cele kary - indywidualnej i ogólnej prewencji w stosunku do skazanego - najlepiej spełni kara łączna w wymiarze 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, takie ukształtowanie kary łącznej pozbawienia wolności spełnia swoje cele zarówno w odniesieniu do zasad prewencji indywidualnej, jak również prewencji ogólnej, albowiem znaczące podwyższenie najsurowszej kary jednostkowej, stanowić będzie dostateczną dolegliwość dla skazanego, nie budząc powszechnego poczucia nadmiernej łagodności kary. Jednocześnie, uniknięcie stosowania zasady pełnej absorpcji spowoduje, iż orzeczona kara nie będzie miała demoralizującego wpływu na skazanego, albowiem choćby częściowo odczuje on dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego czynów, za które dotychczas został skazany. Okolicznością pozytywną, która przemawiała za złagodzeniem kary łącznej, była stwierdzona w toku postępowania postawa skazanego w trakcie odbywania kary (punkt 3 wyroku).

Z przytoczonych wyżej względów – znacznej odległości czasowej, godzenia w te same dobra prawne, jednakże przy wykorzystaniu różnych sposobności – Sąd uznał, że zasadnym będzie orzeczenie kary łącznej grzywny, za pozostające w zbiegu czyny wskazane w wyroku w punktach IV i VI, przy uwzględnieniu zasady asperacji. Granice, w jakich mogła zostać orzeczona kara grzywny za zbiegające się przestępstwa, określone zostały od orzeczonej kary najsurowszej – 300 stawek dziennych w sprawie III. K. 50/09 do sumy kar – 400 stawek dziennych.

W konsekwencji, określenie wysokości kary łącznej grzywny na poziomie 350 stawek dziennych, w ocenie Sądu adekwatnie oddaje związki pomiędzy popełnionymi przez W. S. czynami. Orzeczenie kary łącznej grzywny w wysokości 350 stawek dziennych powoduje, iż skazany odczuje dolegliwości związane z wykonywaniem choćby części z obydwu kar za pozostające w zbiegu czyny. Nadto, ze względu na wskazane wyżej różnice, dotyczące sposobu działania sprawcy, niezasadnym byłoby kształtowanie kary łącznej grzywny w wysokości zbliżonej do kumulacji obu kar. Określając wysokość jednej stawki, Sąd kierował się zasadą, iż wymierzona w wyroku łącznym nowa wysokość stawki dziennej, nie może być wyższa, niż najwyższa ustalona poprzednio. Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż W. S. jest odpłatnie zatrudniony w warunkach izolacji penitencjarnej,

a wysokość nowej stawki nie może i tak przekroczyć 30 zł, Sąd uznał, że ustalenie wysokości jednej stawki na poziomie 30 zł, zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą, będzie adekwatne do aktualnych możliwości zarobkowych skazanego (punkt 3 wyroku).

Ponieważ spośród kar jednostkowych połączonych w punkcie 3 wyroku, skazany był pozbawiony wolności w sprawie III. K. 50/09 oraz w sprawie XVI. K. 293/10, na poczet kary łącznej obejmującej te kary jednostkowe, należało zaliczyć skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III. K. 50/09 – od dnia 19 listopada 2007 roku do dnia 4 kwietnia 2008 roku oraz w sprawie XVI. K. 293/10 - od dnia 18 października 2013 roku (punkt 4 wyroku).

Sąd Okręgowy dostrzegł także istnienie kolejnego realnego zbiegu przestępstw, którego początek wyznacza data wydania wyroku w sprawie oznaczonej w wyroku cyfrą VII – III. K. 548/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu - dzień 29 listopada 2013 roku.

Przed tą datą, obok czynu, za który orzeczono karę w sprawie III. K. 548/13, W. S. popełnił także przestępstwa, za które Sąd Okręgowy w Poznaniu wymierzał kary w sprawie XVI. K. 237/13. Konkretnie czyny, osądzone w postępowaniu w sprawie XVI. K. 237/13 skazany popełniał: w okresie od co najmniej czerwca 2011 roku do 2 marca 2012 roku; w okresie od 2 do 4 czerwca 2011 roku; w okresie od 1 do 4 czerwca 2011 roku; w okresie od 3 do 6 czerwca 2011 roku; w okresie od 13 stycznia 2012 roku oraz w dniu 16 stycznia 2012 roku; w dniach 16 stycznia 2012 roku, 2 lutego 2012 roku, 6 lutego 2012 roku, 3 lutego 2012 roku; w okresie od 1 do 2 marca 2012 roku oraz w dniu 2 marca 2012 roku.

Analizując przestępstwa popełniane przez W. S., za które został on skazany w postępowaniach III. K. 548/13 Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oraz XVI. K. 237/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu, Sąd wskazuje, iż większość z nich godziła w dobro prawne jakim jest mienie i polegała na wprowadzaniu pokrzywdzonych w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Spośród dziewięciu kar podlegających łączeniu, siedem dotyczyło przestępstwa oszustwa, przy czym dodatkowo cztery z nich związane były z posłużeniem się przez skazanego przy nim fałszywymi dokumentami. Pozostałe dwie kary dotyczyły przestępstw odmiennych rodzajowo. W sprawie III. K. 548/13, W. S. został ukarany za przestępstwo z art. 242 § 1 kk – tzw. „samouwolnienie się”, natomiast pierwsza kara jednostkowa orzeczona w sprawie XVI. K. 237/13 dotyczyła działania W. S. w zorganizowanej grupie przestępczej.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż pomiędzy czynami przypisanymi skazanemu w obydwu omawianych sprawach istnieją różnice, dotyczące zarówno naruszanych przez W. S. dóbr prawnych, ale także – sposobu jego działania. Pomiedzy poszczególnymi grupami czynów W. S. istniały także dość odległe odstępowstwa czasowe. O ile bowiem czyny, za które orzeczono kary jednostkowe wymienione w punktach od VIII b do VIII d, skazany popełniał od 1 do 6 czerwca 2011 roku, a czyny opisane w punktach VIII e do VIII h – skazany popełniał z różnym natężeniem od 13 stycznia 2012 roku do 2 marca 2012 roku, to czyn opisany w punkcie VIII a popełnił w okresie od co najmniej czerwca 2011 roku do 2 marca 2012 roku, a czyn opisany w punkcie VII – w dniu 25 września 2012 roku. Przestępczą działalność W. S. można zatem pogrupować: pierwsza jej część miała miejsce na początku czerwca 2011 roku, druga po upływie pół roku – od 13 stycznia do 2 marca 2012 roku, przestępstwo polegające na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej trwało przez cały wymieniony wyżej czas, a „samouwolnienie się” nastąpiło po upływie kolejnych 6 miesięcy – w dniu 25 września 2012 roku.

Tym samym, nie można stwierdzić, aby pomiędzy wszystkimi czynami zachodziły bliskie relacje czasowe – istnieją one jedynie w ramach opisanych wyżej „grup” czynów popełnianych przez W. S..

Granice kary łącznej pozbawienia wolności, jaką można było orzec za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach VII i VIII części wstępnej wyroku kształtowały się od orzeczonej jednostkowej kary najsurowszej – 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do sumy kar jednostkowych – 13 lat pozbawienia wolności. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż pomiędzy siedmioma z dziewięciu ocenianych czynów skazanego zachodzi silny związek przedmiotowy, dotyczyły one bowiem popełnienia oszustw, a ósmy czyn W. S. dotyczy udziału w zorganizowanej grupie przestępczej dokonujących wspomnianych oszustw, nie było możliwe zarówno ukształtowanie kary łącznej w wysokości zbliżonej do sumy kar jednostkowych, ale także – niezasadne było znaczące zaostrzenie najsurowszej kary jednostkowej w ramach zasady asperacji. Na wysokość kary łącznej orzekanej za zbieg przestępstw z punktów VII i VIII wyroku, niewątpliwie wpływ miało, iż pomiędzy poszczególnymi czynami zachodziły bliższe związki czasowe, niż w przypadku zbiegu omówionego we wcześniejszej części uzasadnienia. W konsekwencji, Sąd uznał, iż kara łączna w wymiarze 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności będzie we właściwy sposób odzwierciedlać związki czasowe i przedmiotowe, jakie zachodziły pomiędzy poszczególnymi czynami W. S.. Niewątpliwie także, na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, wpływ ma zachowanie skazanego

w warunkach izolacji. Skazany zdecydował się na podjęcie pracy, co jest niewątpliwie okolicznością pozytywną, wskazującą na to, że demoralizacja W. S. nie jest znaczna i rokującą pozytywnie na jego proces resocjalizacji (punkt 6 wyroku).

Działając zgodnie z normą przewidzianą w art. 576 §1 kpk, Sąd orzekł w wyroku łącznym, iż wyroki podlegające połączeniu, w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia się odrębnemu wykonaniu (punkt 7 wyroku).

Ponieważ przeprowadzone postępowanie wykazało, iż brak jest warunków do połączenia kar orzeczonych wyrokiem w sprawie II. K. 721/10 Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu oraz kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach IV. K. 78/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu i IV. K. 1901/03 Sądu Rejonowego w Poznaniu, na podstawie art. 572 kpk, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie (punkt 8 wyroku).

W punkcie 9 wyroku, Sąd stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. NR 163, poz. 1348), zasądził na rzecz adwokata P. W. kwotę 147,60 zł, (w tym 23 % VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, która nie została opłacona choćby w części.

Natomiast w punkcie 10 wyroku Sąd, na podstawie art. 624 kpk, zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, uznając iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności, a na podstawie art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył W. S. opłaty. Ponadto, w części umarzającej, na podstawie art. 632 pkt 2 kpk, kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska